Ópályi, 1892. május 26. –-New York , New York, USA, 1971

1910-ben Ungváron érettségizett. 1911-től 1916-ig igazgató-tanító. 1917-től katonai szolgálatot teljesített az első világháborúban; francia hadifogságba esett. 1920-ban tért vissza Magyarországra. A Magyar Királyi József Műegyetemen mezőgazdász oklevelet, majd közgazdasági doktorátust szerzett. 1926-tól 1934-ig az általa létrehozott, gróf Jankovich-Besán Endre anyagi támogatásával működő gazdasági iskola igazgatója a Veszprém vármegyei Pápateszéren. 1934-ben a kultuszminisztérium állományába került: előbb titkár, majd tanácsos, illetve főtanácsos, végül 1945-től főigazgató lett a székesfehérvári tan-kerületi főigazgatóságon. Az 1930-as évek második felében belépett a Független Kisgazdapártba; aktív szerepet játszott a pártéletben és a székesfehérvári helyi politikában. A német megszállás utolsó heteiben bujdosnia kellett. Segített az üldözött zsidók vagyonának a kimentésében. A második világháború után azonnal bekapcsolódott a város közéletébe és a kisgazdapárt újjászervezésébe. 1945 és 1947 között az FKGP Fejér vármegyei, székesfehérvári járási és városi szervezetének az ügyvezető elnöke. 1945. november 4-én a Fejér és Komárom-Esztergom vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. Nagy Ferenc miniszterelnök emigrációba kényszerítése után nem értett egyet az új, baloldali pártvezetőség politikájával, ezért 1947. június elején kilépett a kisgazdapártból, és bejelentette csatlakozási szándékát a Magyar Szabadság Párthoz. A párt önfeloszlatása után visszavonult a közélettől. 1947. július 2-án kényszernyugdíjazták. 1947. szeptemberben, attól tartva, hogy letartóztatják, elhagyta az országot. 1948–1949-ben, Innsbruckban az Actio Catholica vezetője. Később Ausztriából áttelepült az Egyesült Államokba. 1949-től 1956-ig tagja volt az emigráns Magyar Nemzeti Bizottmánynak.